

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

FLORIDA PROJECT

Florida Project

Estats Units, 2017

Direcció: Sean Baker

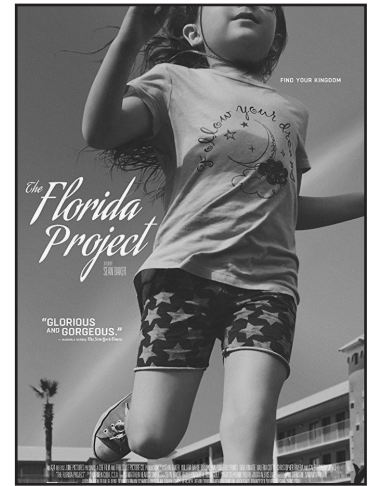
Intèrprets: Brooklynn Prince, Willem Dafoe, Bria Vinaite, Caleb Landry Jones, Mela Murder, Valeria Cotto

Durada: 115 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data de reposició: 10/08/18

Sobreviure entre els somnis

Fent una cerca en un portal web de turisme com TripAdvisor et trobes que Kissimmee és «el campament base perfecte per anar a veure en Mickey», perquè des d'aquesta ciutat nord-americana els turistes poden arribar a Disney World en tan sols cinc minuts amb cotxe. Hi ha, però, una maleïda ironia, en el fet de viure a les portes d'aquest món màgic ideat per Walt Disney en forma de parc temàtic, i és que una de les comunitats més pobres de l'Estat de Florida viu a Kissimmee. Entre els hotels que acullen milions de turistes cada any, hi intenten sobreviure milers de famílies desestructurades que han ocupat motels de tercera entre espais abandonats per la crisi immobiliària i autopistes que parteixen per la meitat qualsevol somni idíl·lic.

Aquest microcosmos ubicat al cor del Sunshine State (Florida), tenyit d'edificis de colors pastel, és on decideix situar la mirada Sean Baker, el director de la magnífica *Tangerine* (2015). Ara, armat amb una càmera de 35 mm en comptes d'un iPhone 6, remet a John Dos Passos per treure a la llum la pulsó vital que hi ha en aquella realitat social desconeguda per la gran majoria. Ho fa a través de la mirada infantil de dos nens que es fan amics (Moonee i Scooty) entre tanta pobresa, malnutrició, deixadesa parental, drogues i prostitució, i que exerceixen de guies turístics d'uns espectadors que restem des del primer instant tan atrapats pel que ens mostren com atònits. Que això passi als Estats Units i no a l'Índia, posem per cas, encara ens descol·loca més.

Els protagonistes són nens i nenes que aprenen a robar per menjar, que s'alimenten a base de menjar porqueria i que són uns malparlats. Adorables

brètols que fan sortir qualsevol de polleguera, fins i tot el pacient encarregat del motel on s'estan i que exerceix, encara que no ho vulgui, de progenitor (emblemàtic Willem Dafoe en aquest paper). Un ésser lluminós que per més que els amenaci de fer-los fora quan ja no pot més, sempre saps que no ho farà.

No és un al·legat contra la desigualtat ni un pamflet anti-Trump (ni Obama). Sean Baker es limita a filmar talment com si fos un documental (hi ajuden les interpretacions dels infants i la mare, que no és actriu, amb un aire amateur que s'adiu amb el to buscat de la pel·lícula) i sense donar lliçons. I com passava a *Estiu 1993* (2017) de Carla Simon, ho plasma des de l'òptica d'un infant i, així, per molta tragèdia que tracti, tot es veu d'una altra forma. «Els més petits perceben la realitat a través d'una membrana de protecció», recordava Simon. Per això tot aquest drama succeeix entre jocs i riures, entremaliadures o aventures... motels que es diuen Magic Castle i Future Land, banyats de colors, entre kitsch i art déco, que espanten, on els porpres i els grocs no fan sinó accentuar un univers que, paradoxalment, poca màgia i futur tenen. Ai, la maleïda ironia!

Jordi Camps Linnell

Col·lectiu de crítics de cinema de Girona